

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtru[m] personarum acceptio sit peccatum? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

Ad primum ergo dicendum, quod præceptum de restitutione faciendâ, quamvis secundum formam sit affirmatiuum, implicat tamen in se negatiuum præceptum, quo prohibemur rem alterius detinere.

Ad secundum dicendum, quod quando aliquis non potest statim restituere, ipsa impotentia absoluit eum ab instanti restitutione faciendâ: sicut etiam totaliter à restitutione absoluitur, si omnino sit impotens. Debet tamen remissionem, vel dilationem petere ab eo, cui debet, aut per se, aut per alium.

Ad tertium dicendum, quod quia cuiuscumque circumstantiæ omisso contrariatur virtuti, pro determinata est habenda; & oportet illam circumstantiâ obseruare. Et quia per dilationem restitutionis, committitur peccatum iniustæ detentionis, quod iustitiæ opponitur: idem necesse est tempus esse determinatum, ut statim restitutio fiat.

QVÆST. LXIII.

De acceptione personarum, in quatuor articulos diuisa.

D Einde considerandum est de vitijs oppositis prædictis iustitiæ partibus. Et primo de acceptione personarum, quæ opponitur iustitiæ distributiue. Secundo, de peccatis quæ opponuntur iustitiæ commutatiue.

¶ Circa primum queruntur quatuor.

¶ Primo, utrum personarum acceptio sit peccatum?

¶ Secundo, utrum habeat locum in dispensatione spiritualium?

¶ Tertio, utrum in exhibitione honoris?

¶ Quarto, utrum in iudicijs?

ARTIC. I.

Utrum personarum acceptio sit peccatum?

AD primum sic proceditur. Videtur, quod personarum acceptio non sit peccatum. In nomine enim personæ, intelligitur personæ dignitas. Sed considerare dignitates personarum pertinet ad distributiui iustitiæ. Ergo personarum acceptio non est peccatum.

Sec. sec. Vol. ij.

G

¶ 2 Præ-

352

instr. a 2

co. et 40.

2. le. 2. 10.

5. fin.

¶ 2 Præterea, In rebus humanis personæ sunt principales quâ res: quia res sunt propter personas, & non è conuerso. Sed rerum acceptio non est peccatum. Ergo multo minus acceptio personarum.

¶ 3 Præterea, Apud Deum nulla potest esse iniqualitas, vel peccatum. Sed Deus videtur personas accipere: quia interdum duorum hominum vnius conditionis, vnum assumit per gratiam, & alterum relinquit in peccato, secundum illud Matth. 24. Duo erunt in lecto, vnus assumetur, & alius relinquetur. Ergo acceptio personarum non est peccatum.

SED contra, Nihil prohibetur in lege diuina, nisi peccatum. Sed personarum acceptio prohibetur, Deut. 1. vbi dicitur, Non accipietis cuiusquam personam. Ergo personarum acceptio est peccatum.

RESPONDEO dicendum, quod personarum acceptio opponitur iustitiæ distributiue. Consistit enim æqualitas distributiue iustitiæ in hoc, quod diuersis personis diuersa tribuuntur, secundum proportionem ad dignitates personarum. Si ergo aliquis consideret illam proprietatem personæ, propter quâ id quod ei confertur, est ei debitum: non est acceptio personæ, sed causæ. Vnde * glossa super illud ad Ephes. 6. Personarum acceptio nõ est apud Deum, dicit quod Deus iudex iustas causas discernit, non personas. Puta si iudex aliquis promoueat aliquem ad magistrum, propter sufficientiam scientiæ: hic attenditur causa debita, non persona. Si autem aliquis consideret in eo, cui aliquid confertur, non id propter quod id quod ei datur, esset ei proportionatum, vel debitum; sed solum hoc, quod est iste homo: (puta Petrus vel Martinus) hic est acceptio personæ: quia non attribuitur ei aliquid propter aliquam causam, quæ faciat eum dignum, sed simpliciter attribuitur personæ. Ad personam autem refertur quæcumque conditio non faciens ad causam, propter quam sit dignus hoc dono. Puta si aliquis promoueat aliquem ad prælationem vel magistrum, quia est diues, vel quia est consanguini-

glo. inter
len. ibid.

guineus suus: est acceptio personæ. Contingit tamē aliquam conditionem personæ facere eam dignam respectu vnus rei, & non respectu alterius. Sicut cōsanguinitas facit aliquem dignum ad hoc, quōd insti- tuatur hæres patrimonij, non autē ad hoc quōd con- feratur ei prælatio ecclesiastica Et idē eadem con- ditio personæ in vno negotio considerata facit acce- ptionem personæ; in alio autē non facit. Sic ergo pa- tet, q̄ personarum acceptio opponitur iustitiæ distri- butiue in hoc quōd præter proportionē agitur: nihil autem opponitur virtuti nisi peccatum. Vnde conse- quens est, quōd personarum acceptio sit peccatum.

Ad primum ergo dicendum, quōd in distributiua iustitia considerantur conditiones personarum, quæ faciunt ad dignitatis, vel debiti causam. Sed in acce- ptione personarum considerantur conditiones, quæ non faciunt ad causam, vt * dictum est.

Ad secundum dicendum, quōd personæ proportio- namur, & dignæ redduntur aliquibus, quæ eis distri- buuntur, propter aliquas res quæ pertinent ad condi- tionem personæ: & idē huiusmodi cōditiones sunt attendendæ tamquā propriæ causæ. Cum autē confi- derantur ipsæ personæ, attēditur non causā vt causā. Et idē patet q̄ quamuis personæ sint digniores sim- pliciter, non tamen sunt digniores quoad hoc.

Ad tertium dicendum, quōd duplex est datio. Vna quidem pertinens ad iusticiam, qua scilicet aliquis dat alicui quod ei debetur. Et circa tales dationes attenditur personarum acceptio. Alia est datio ad li- beralitatem pertinens, qua scilicet gratis datur ali- cui quod ei non debetur. Et talis est collatio munc- rum gratiæ, per quæ peccatores assumuntur à Deo. Et in hac donatione non habet locum personarum acceptio; quia quilibet absque iniustitia potest de suo dare quantum vult, & cui vult: secundum illud Matth. 20. An non licet mihi, quod volo facere? Tolle quod tuum est, & vade.

*in corpo-
re art.*